

Domácí pobožnost 19. 4. 2020

Bože života a Otče světla,

ty rozjasňuješ den vzkříšením svého Syna.

V něm poznává svět, co je tvá odvěká vůle:

Co je staré se stává novým, co je tmavé, se stává světlým,

co bylo mrtvé, povstává k životu

a všechno bude znovu uzdraveno v tom,

který je původcem toho všeho:

Ježíš Kristus, tvůj Syn, náš bratr a Pán,

který s tebou v jednotě Ducha svatého

žije a život tvoří na věky věků.

Mt 28,1-20

Kázání

Ano, základem kázání je stejný text jako minulý týden.

Ten text mě fascinuje.

Zkuste si ho přečíst víckrát. Je prostě nádherný. Vypíchnu pár detailů.

Učedníci mají jít domů.

A On jde před nimi

a čeká je tam doma.

To je tak hezký!

Domů můžete jít prostě proto, že všechno skončilo. Konec filmu, zavíráme krám. Nebo můžete jít domů, abyste po cestě pochopili smysl těch věcí. Jít - je to jakýsi volný prostor pro – nadechnutí, přemýšlení, urovnání si věcí v sobě, utváření si názoru... je to nenahraditelný čas. V každém vztahu musí tenhle čas být. I ve vztahu s Bohem.

Vzala jsem si mapu a vlastně i bez ní mi došlo, že šli nejdřív tam a pak zase zpátky – tam šli spolu a cestou viděli Ježíše v různých situacích, slyšeli, vnímali, rozmýšleli, hádali se... a teď jde Ježíš sám před nimi a oni za ním, zas okolo těch míst, pozpátku... je to taková výzva. Pro učedníky. Mají se vrátit zpátky. Bydlí v Galileji. Tam doma se potkali s Ježíšem, tam doma

získala jeho zvěst velkou a pozitivní odezvu. V Galileji našli Josef a Marie druhý domov, když se vraceli z Egypta, ale Herodes byl stále u moci a Ježíšovi hrozilo nebezpečí. A teď se to zase opakuje, v Jeruzalémě ukřižovaný a vzkříšený Ježíš zase posílá učedníky zpátky do Galileje, domů. Galilea je tedy země, kam se dá utéct do bezpečí, stojí v protikladu k Jeruzalému, nabízí ochranu před židovskými vládci. Budu teď chvíli listovat Biblií: na začátku Matoušova evangelia jeho autor cituje proroka Izajáše: Galilea pohanů-lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo. Galilea je tu jako protiklad k Betlému, odkud musí příští pastýř židů utéct. Galilea je bezpečí – Galilea je prostě doma.

Návrat do Galileje – je to taková výzva. Pro čtenáře. Aby si vzali evangelium do ruky a přečetli si ho znova - a s tím, že už vědí, jak to dopadne. Mají se vrátit zpátky na začátek svého setkání s Ježíšem. Jak to všechno začalo. Je to trochu jako číst detektivku, když víte, že vrah je rozhodně zahradník. Postrádá to trochu to napětí. Na druhou stranu ale poznáte jemné náznaky – no, i ty ne jemné náznaky, tohle druhé čtení umožní vychutnat si i detaily. Třeba že když Bůh jedná s lidem, děje se to na hoře – na jaké konkrétní, to je vlastně jedno. Proč. Možná, že velké události potřebují doznít v tichu. My vlastně nevíme, co učedníci dělali a kolik jich vlastně do té Galileje nakonec došlo. My jako čtenáři zůstáváme s tím prázdňem mezi vzkříšením a setkáním v Galileji sami. Také v tichu. Evangelium mlčí.

Učedníci jdou domů. I duchovně domů. Vrací se na začátek cesty s Ježíšem, znovu jim všechno probíhá hlavou – co vlastně, to nevíme. Víme, že z těch, co dorazili do Galileje, někteří dorazili a věřili a podle toho se i chovali, někteří ale pochybovali. Jak může nevěřit člověk, který toho tolik s Ježíšem zažil? Ten, kdo ho viděl vzkříšeného. Úplně stejně dobře, jako ten, kdo čte evangelia a přemýšlí nad nimi. Pořád je tu prostor pro tajemství a to jak se to stalo. Víra, alespoň jak ji chápe evangelista Matouš, není skálopevná jistota. Víra žije mezi pochybností a jistotou, mezi důvěrou a nedostatkem odvahy. Ježíš pochybnosti učedníků nechává, jak jsou. Žádné Podívej na moje ruce, nohy, dej sem ruku do té rány. Ne. V Matoušově evangeliu Ježíš na učedníky pouze mluví. Nemají tak víc či míň než čtenář evangelia – než my.

Vrátit se domů znamená také vrátit se k sobě. Kdo jsem, odkud přicházím, kam jdu? Moc se mi líbí ta myšlenka, že Ježíš předcházel své učedníky do Galileje – tedy do jejich domů. A tam na ně čekal. Chápete? Oni nebyli prostě jen tak hození do situace a teď plavte, hoši, ale On tam na ně čekal! Čekal v jejich doma.

Čeká doma, také v té naší Galileji, předchází nás tam. Budeme opravdu doma, až zazvoní? Člověk je pořád nějak v letu, karanténa nekaranténa, pořád je co dělat, pořád je na co myslet, o co mít starost. Kdy jindy než po velikonocích si dát sama sobě prostor pro setkání s Ježíšem?

Učedníci došli domů – i duchovně. A tady v tom doma, v tom, že oni vědí kdo jsou, odkud přišli a kam jdou, jim Ježíš dává nový úkol. Být u sebe doma je základ pro to realizovat to, k čemu jsem povolána.

A možná, že těch otázek už bylo dost a teď je potřeba taky to ticho jako prostor pro setkání.

Dej odvahu včas slyšet, co pro nás Pane máš a přijmi dík, že s námi počítáš.

Dej odvahu žít, doufat, když není vidět cíl, a přijmi dík, že s láskou ujistil.

Dej odvahu dnes sloužit, ať den je, nebo noc, a přijmi dík, že jdeš nám na pomoc.

Dej odvahu se ztišit i mlčet před tebou a přijmi dík za všechnu přízeň tvou.

Dej odvahu mít víru, že jediný jsi Pán, a přijmi dík, že nevzdálil ses nám.

Prosíme za ticho v nás a pro nás, za odvahu mlčet, s tebou

Prosíme za odvahu být sami sebou

Prosíme za naši církev a její místo v tomhle dění

Prosíme za okolní sbory a křesťanské církve

Prosíme za moudrou správu věcí veřejných, prosíme za odborníky ve všech vládních komisích,
prosíme za rozhodování politiků

Prosíme za lidi, co potřebují pomoc a stydí se o ni říct

Prosíme za ty, co pomáhají

Prosíme jeden za druhého

...

Otče náš...

Toto kázání a texty pro domácí pobožnost byly vypracovány jako koncept pro on-line bohoslužby 19.4. 2020 pro benešovský sbor a jeho přátele :-). Je to pouze koncept, který jsem měla před sebou, není to kázání hotové. Pro některé z vás je to ale jediná možnost zůstat v kontaktu se svým sborem, proto dávám tento koncept v naději, že Vám bude k zamyšlení a zastavení nad vůní biblického textu.

Vaše Kateřina Frühbauerová